

Marine Le Pen: Vzhůru do Augiášova chléva!

Autor: Adrian Davies

Výsledky voleb do tzv. Evropského parlamentu ukazují, že národy našeho domovského kontinentu konečně projevují známky odporu – a dokonce počínající vzpoury – proti kosmopolitním elitám, které si nad nimi až příliš dlouho uzurpovaly vládu.

Populistická, pravicová a protisystémová uskupení napříč EU si vedla výrazně nad očekávání, i když se výsledky v jednotlivých zemích liší. EU provozuje **web**, na němž je možné porovnat v každé jednotlivé zemi volební výsledky z roku 2009 s těmi letošními.

Velmi obecně řečeno lze mezi „extrémistickými“ stranami rozpoznat dva nejvýraznější proudy. Jedním z nich je v podstatě ten „náš“ – s odlišnou mírou důrazu se do této kategorie náležící subjekty shodnou na důležitosti společného jazyka, kultury a náboženství, přesto však pojímají národ v první řadě jako rozšířenou rodinu či příbuzenskou skupinu. Nadále budu tento proud označovat jako „identitární“.

Druhý proud vychází z libertariánství a klade důraz nikoliv na skupinové zájmy nebo národní identitu, ale na práva jednotlivce a ekonomické svobody. Američané takovouto „pravici“ znají až příliš dobře.

Zdaleka nejdůležitějším průlomem pro identitární proud je skvělý úspěch francouzské Front National. Získala přes 25%, o 4% více než „systémová“ pravice UMP, a podle kritéria voličské podpory je nyní největší stranou v zemi. Do EP vyšle 24 zástupců oproti pouhým třem v minulých volbách.

Jak FN, tak UMP výrazně předčily vládnoucí socialisty, kteří získali pouhých 11% hlasů. Zmatený, neschopný a celkově tragický prezident Hollande výsledky označil za „šok a zemětřesení“. Zvažuje projev k národu, v němž bude zřejmě prosit Francouze, aby propříště volili jen systémové strany.

BBC vydala překvapivě objektivní **analýzu** triumfu FN, kterou lze jen doporučit. Za svůj famózní výsledek strana vděčí brilantnímu vedení Marine Le Pen. I když je z kruhů radikálnějších nacionalistů někdy obviňována ze „zaprodanosti“ a centrismu, nepochybně je prospěšnější učinit několik kompromisů a získat 25 % hlasů, než s neposkvrněnou ideologickou čistotou zaznamenat směšný výsledek.

Je na místě zdůraznit, že „mainstreaming“ FN má své meze. Strana výslovně odmítá vládu cizích finančních zájmů a fundamentalistický dogmatismus laissez faire, stejně jako nadnárodní vládu a masovou imigraci. Vymezuje se také proti neokonzervativnímu projektu

ozbrojeného šíření liberální demokracie.

Marine Le Pen udržuje vřelé vztahy s ruským prezidentem Vladimírem Putinem. Pokud se jednoho dne dostane do čela země, Francie se zcela jistě nebude podílet na válkách, vedených za účelem zavedení – na hrotech bajonetů – zdeformovaného simulakra demokracie do zemí, které se dostatečně ochotně nepřizpůsobují neokonzervativnímu světonázoru.

FN má vizi větší, volněji organizované a, ano, *rozmanitější* Evropy, rozprostírající se od břehů Portugalska po vrcholky Uralu, zbavenou bratrovražděných válek minulosti – na straně druhé také ale nesvázanou rodící se centrální supervládou, která svým přezíravým ignorováním národních citění spíše ty nejhorší šovinistické vášně rozdmýchává, než aby Evropu sjednocovala.

Marine Le Pen už oznámila plánované setkání s ostatními vůdci spřízněných subjektů v naději na vytvoření parlamentní skupiny, potenciálně disponující nezanedbatelnou silou. Předem však **vyloučila** spolupráci s maďarským Jobbikem a řeckým Zlatým úsvitem (viz níže).

Domácí vyhlídky jsou pro Národní frontu velmi slibné. Při volbách do francouzského Národního shromáždění (dolní komora Parlamentu, ekvivalent české PS) se užívá volebního systému, který je pro FN prokazatelně méně příznivý než **d'Hondtův** volební systém, aplikovaný při volbách do EP. Přesto ale čelí vládnoucí socialisté dilematu: prezident Hollande by mohl rozpustit Národní shromáždění a vyhlásit předčasné volby, což by znamenalo příliv mandátů pro FN – nebo se může v rozporu s vůlí lidu vsí silou držet u moci a čelit dost možná ještě horší porážce při řádných volbách v roce 2017.

Může se FN ve Francii dostat moci? To je vzrušující a momentálně i skutečná možnost, přesto však ještě nikoli na dosah ruky – poslední krok by nejspíš vyžadoval hlubokou ekonomickou krizi v **eurozóně**, která by zdiskreditovala současné elity natolik, že by se našla volební většina svolná k radikální změně.

Jednotná evropská měna – v podstatě politický projekt nadnárodní vlády postrádající ekonomické racionále – představuje pro řadu zemí, zejména jihoevropských, svěrací kazajku. FN je jedinou významnou politickou stranou ve Francii volající po opuštění eura a návratu k franku, což by devalvací měny zvýšilo konkurenceschopnost francouzských vývozců. Alternativou jsou nekonečné snižování mezd a nenáviděná úsporná opatření.

Pokud by snad mělo euro pod tíhou ekonomické krize, horší než té z roku 2008, zkolabovat, FN by se mohla dostat k moci. Takový scénář není nemožný, i když zdaleka ne nejpravděpodobnější.

Protože však úspěch plodí úspěch, je v mezičase na místě předpokládat další postup strany i bez případné existenční krize eurozóny. Přesto bude však k transformaci silné celonárodní pozice k podpoře většiny Francouzů potřeba ještě silnější podnět, než jaký představuje současná vlna nespokojenosti.

Další autenticky identitární stranou, dosáhuvší dobrého výsledku, je Svobodná strana Rakouska Heinze-Christiana Stracheho. Ta si zajistila podporu více než dvaceti procent rakouských voličů, oproti méně než 8% v roce 2009. To zdvojnásobuje její zastoupení v EP ze dvou mandátů na čtyři. (Počet mandátů je úměrný počtu obyvatel země – a Rakousko je malou zemí). Celá země očividně směřuje napravo; konzervativní Lidová strana porazila socialisty, přestože získala oproti minulým volbám o jedno křeslo méně – pět.

Ve Švédsku – považovaném za jednu z nejliberálnějších evropských zemí – způsobili systému zasloužený šok protiimigračně naladěním Švédští demokraté ziskem téměř 10% hlasů a dvou křesel. Švédsko přesto zůstává Švédskem: nově zformovaná strana, Feministická iniciativa – již podpořila i Jane Fonda – vyslala do Bruselu první explicitně „feministickou“ poslankyni, 57 letou Cikánku Sorayu Post.

Stranou, která očekávání nenaplnila, je nizozemská Strana svobody Geerta Wilderse. Strana se dle všeho od libertariánské posouvá více k identitární pozici, ale její vůdce si neudržel všechny členy. Pokles z asi 17 na 14% není nijak drastický, jde však proti kontinentálnímu trendu a Wilders si tímto výsledkem zajistil tři europoslance namísto čtyř. Jeho odpůrci horší výsledek přičítají otevřené podpoře Marine Le Pen a Front National.

Co Evropa Švédsku provedla tak zlého, že se jí takto odvděčuje?

Dalším zklamáním byl výsledek belgického Vlaams Belang, jednu dobu „předvoje“ evropského identitarismu. Zaznamenal pokles z 9,9% na 4,1% a tak mu zůstal v bruselském parlamentu jediný zástupce. Mnoho jejich voličů přešlo k Nové vlámské alianci (N-VA), která požadavky na nezávislost Flander kombinuje se záměrně mírnějšími postoji k imigraci a identitě. Vylepšila svůj výsledek z 6.1 na 16.3%, čímž se stala nejsilnější stranou v Belgii.

Maďarský Jobbik zažil velmi dobré volby, v nichž skončil se 14,7 procenty hned za vládnoucím konzervativním uskupením Fidesz a odsunul socialisty na třetí příčku. I Fidesz byl „obvyklými podezřelými“ obviňován z přehnané míry nacionalismu – při zisku ohromujících 52 procent hlasů si z toho ale jeho předáci nejspíš příliš těžkou hlavu dělat nebudou.

V Řecku Zlatý úsvit – strana, jejíž ostrá rétorika a nesmlouvaná image podle mého názoru není nejlepší volbou – ukázal překvapivou míru prozíravosti při sestavování kandidátek, na něž se straně povedlo získat i několik vysokých vysloužilých důstojníků. Vedli si dobře (9,4%) a tři reprezentanti strany nově usednou v EP. Zlatý úsvit skončil třetí a pod sebe dostal i dlouhý čas dominantní PASOK (Panhellénská socialistická strana, v nynějších volbách kandidovala pod jménem „Olivovník“), což je obdivuhodný počín. Lze jen doufat, že si Zlatý

úsvit osvojí lekce týkající se prezentace bez toho, aby zradil své klíčové ideje.

Lidové rozčarování v Řecku se zhouplo i na druhou stranu spektra: radikálně levicová Syriza si oproti minulým volbám polepšila více než pětinasobně a s 26.6% hlasů si zajistila vítězství.

Nyní se věnujme libertariánskému proudu. V Británii se velkým vítězem voleb stala strana UKIP. S náskokem ovládla volby přetahováním voličů napříč spektrem: od vládnoucích konzervativců, jejich liberálních koaličních partnerů, opozičních labouristů i nacionalistů z BNP, kteří utrpěli debakl a přišli o svá dvě křesla. **Zde** je k dispozici vcelku objektivní popis příčin debaklu BNP z dílny BBC.

Jejich podpora spadla z 6,3% a 943 598 hlasů v roce 2009 na 179.694 hlasů a 1,1 %, zatímco UKIP vyletěla z už tak kvalitního výsledku v roce 2009 (2 498 226 hlasů, 16,5% a 2. místo) až k podpoře 4 353 051 voličů, což znamenalo vítězství s 27 a půl procenty podpory.

UKIP je podivný, ideologicky nesourodý slepenec vyznavačů volného trhu, libertariánů, konzervativců v sociální oblasti a krypto identitářů, jejichž předseda Nigel Farage je charismatický řečník, obklopený osobními i politickými kontroverzemi. Nejnázornějším příkladem ideologické neukotvenosti UKIP je fakt, že svého nejlepšího výsledku dosáhla ve volbách do Evropského parlamentu – orgánu EU, tedy organizace, v níž chce strana ukončit britské členství. I v otázce imigrace vysílá smíšené signály.

Strana oficiálně důsledně zavrhuje myšlenku, že národnost je zakořeněna v etnicitě a prosazuje absurdní ideu občanského národa (*proposition nation*), jenž v evropském politickém myšlení postrádá historický precedens – snad s výjimkou Sovětského svazu, což není příklad z nešťastnějších.

Ať už je to jakkoliv, UKIP obhajovala barvoslepý náhled na imigraci až několik dní do voleb. Tehdy „unavený“ Nigel Farage veřejně dumal, proč by měl za souseda raději Němce než Rumuna – dost možná důkaz platnosti *in vino veritas* nebo na druhé straně aplikace hesla „Jsem jejich vůdce, a tak je musím následovat“, nebo, ještě „hůř“, došlo k záměně Rumuna a Cikána, což by pro řádně smýšlející bylo ještě mnohem děsivější!

Mainstreamoví komentátoři až příliš rychle a ochotně přispěchali s interpretací „převzetí“ voličů BNP Faragovým UKIPem jakožto odmítnutím politiky identity.

Zvláště povedeným příkladem je tento klenot sloupkaře údajně konzervativního Spectatoru Frasera Nelsona:

„V hektickém shonu dnešní noci jsme mohli snadno propásnout skvostný moment: zánik BNP. Minulé eurovolby představovaly zenit britského neofašismu: BNP získala skoro milion hlasů – výrazně vyšší míru podpory, než kdy získaly National Front nebo černé košile Oswalda Mosleyho. Celých pět let měla strana zástupce v EP, a tím pádem také nárok na zastoupení v pořadu ‚Question Time‘. Za jejím

úspěchem nestálo souznění voličů s jejich rasismem, ale snaha hodit si prostřednictvím hlasu pro nacionalisty kámen na pomyslný westminsterský skleník. To už neplatí – UKIP představuje nerasistickou anti-establishmentovou alternativu. Z tohoto a dalších důvodů je dnes strana v rozkladu a odpudivý Nick Griffin uznal ztrátu svého europoslaneckého mandátu. Jeho strana umírá, protože se pokoušela pokoutně prodávat rasismus v nejtolerantnější zemi na světě.“

Hm, vlastně ne. BNP schází na úbytě, protože rasismus nyní „pokoutně prodává“ (tedy vyjadřuje znepokojení a rozhořčení obyčejných lidí, žijících mimo odpudivou metropolitní politicko-mediální třídu, tak názorně představovanou panem Nelsonem; lidí, kteří nechtějí, aby se z jejich země stala součást Třetího světa) UKIP v úhlednějším balení než BNP. Lekcí budiž: nikdy v politice nepodceňujte důležitost image a prezentace.

Ještě důležitější roli hrál předseda BNP Nick Griffin a jeho politický ekvivalent zemědělské metody žďáření. Nepochopil, že strana z okraje spektra musí v systému dvou dominantních stran zapustit hluboké kořeny na místní a komunální úrovni a zde rozrušovat hegemonii vládnoucí elity. Místo toho se Griffin vyhříval s katastrofálními výsledky v reflektorech veřejnoprávní televize, podřýval a ke konci dokonce vylučoval ze strany potenciální rivaly, místo aby se soustředil na vytvoření funkčního týmu. Teď platí cenu za vůdcovská, politická i morální selhání. Řada oddaných vlastenců, které během dlouhých let své nezasloužené nadvlády vedl do slepých uliček, za něj slzy ronit nebude.

Budoucnost fenoménu UKIP není vůbec jasná. Může se vyvinout v široce rozkročenou populistickou pravicovou stranu, vyslovující oprávněné obavy Britů; nebo se pokusí přiblížit se mainstreamovým stranám. Nabízí se koalice s vládnoucími konzervativci, jejichž koaliční partner – liberální demokrati – přišli o deset z jedenácti mandátů a jsou na odchodu z vlády.

Každému, kdo byl stejně jako já svědkem komických projevů konzervativních europoslanců (včetně údajně „pravicového“ Daniela Hannama, blízkého předsedovi UKIP N. Farageovi) namířených proti Front National, musí být zřejmé, že do „mainstreamového“ konzervatismu není v Anglii vhodné vkládat o nic větší naděje než do americké republikánské strany. Jedině čas ukáže, jakou cestou se UKIP vydá.

Navíc UKIP těžila z víceméně poměrného volebního systému do EP, zatímco domácí volby plánované na příští rok fungují na principu většinovém – tedy vítěz bere vše. Tento systém UKIP – která má vcelku vysokou, ale rovnoměrně distribuovanou podporu – nevyhovuje. Je nastaven na míru stranám s koncentrovaným voličským potenciálem v daných obvodech, takže liberální demokraté mohou vcelku pravděpodobně získat při osmiprocentním volebním zisku více křesel než UKIP při dvojnásobném.

Posledním faktorem byla velmi nízká celoevropská volební účast. Při volbách do westminsterského parlamentu se účast plus mínus zdvojnásobí – s těžko předvídatelnými výsledky. Pohybujeme se na nezmapovaném teritoriu.

V SRN neexistuje věrohodná nacionalistická strana, jen změť roztržitých, znesvářených skupinek prošpikovaných policejními **agenty-provokatéry**. I tady však uspěl zástupce libertariánského proudu – Alternativa pro Německo získala 7% a poprvé vyšle zástupce do Bruselu. Už předem se velmi svědomitě distancuje od jakékoliv možné kooperace s identitárními silami.

Protiimigrační Dánská lidová strana sice zvítězila s velmi působivým výsledkem 27%, usiluje ale o spolupráci s našimi odpudivými konzervativci a distancuje se nejen od skutečných nacionalistů, ale dokonce i od UKIP.

Zdaleka ne všechny zprávy z Evropy jsou ale pozitivní. V zemích Pyrenejského poloostrova je povzbudivých náznaků poskrovnu a italskou politikou zmítají krize spojené s jednotlivými osobnostmi. V těchto zemích si dobře vedly krajně levicové strany, zatímco v zemích jako Polsko – v poměrně dobré ekonomické kondici – si své pozice udržely systémové strany. Celkově je ale možno opatrně doufat v první paprsky nového dne po dlouhé noci.

Analýza Adriana Davies **The European Election: A promising shift to the Right** vyšla na stránkách American Renaissance.